

Vyšehrad

Guillaume Apollinaire *Alkohol*

Guillaume

Apollinaire

Alkoholy

VYŠEHRA D 2006

Translation © PhDr. Gustav Franci, 2006

ISBN 80-7021-825-8

Pásmo

Starého světa máš už věru dost

Pastýřko Eiffelko dnes bečí ti každý most

Římská a řecká antika tě málo zajímají

I naše auta staře vypadají

Nové jen náboženství zůstalo

Prosté jak hangár pro letadlo

Jenom ty křesťanství v Evropě nejsi staré

A nejmodernější Evropan jste vy papeži Pie

Se studem hledíš v okna neboť se obáváš

Vstoupit do kostela kde se vždy zpovídáš

Nápisy prospekty a katalogy volají

To ranní poezie je zatímco prózu dodají

Noviny s vraždami za pár krejcarů

S portréty proslulých s tisícem titulů

Po ránu spatřil jsem neznámou ulici

Novou a čistou jak sluneční polnici

Šéfové dělníci a krásné sekretářky

Od pondělka do soboty čtyřikrát denně

tu chodí tam a zpátky

Ráno zde potříkrát patří hlas siréně
Divoký zvon tu vždy odštěká poledne
Výzvy a reklamy běhají po ulici
S plakáty nápisy co jak papoušci křičí
Miluji kouzlo té průmyslové třídy
Ležící v Paříži mezi ulicemi Aumont-Thiéville a Ternes
Hle v mladé ulici sám sebe zříš co hošíka
Kterého matka jen bíle a modře obléká
Velice zbožný jsi jak René Dalize tvůj kamarád
Obřady církevní jak on máš nade všechno rád
Je devět večer plyn stažený a ty se vykrádáš z ložnice
Celou noc potají se v kapli modlíte
Zatímco věčná a vzácná hloubka ametystů
Svou září vyjadřuje stálou slávu Kristu
Hle krásná lilie již ctíme bezmezně
Hle rusovlasá pochodeň jež nikdy nehasne
Hle bledolící syn bolestné matky Panny
Hle hustý strom prosbami stále obsypaný
Hle dvojí síla cti a věčnosti
Hle hvězda která šesti šípy mává
Hle Bůh jenž v pátek mře a v neděli zas vstává
Hle Kristus jenž lépe než aviatik létá
Držitel výškového rekordu světa
Kristus panenka oka
Dvacátá panenka století z níž
Stal se pták tohoto věku když Ježíš stoupal k nebi výš
Ďáblové v hlubinách zkoumají ho zvědavě
Ptají se zda imituje mága z Judeje
Křičí když létat zná že záletníkem musí být

Andělé krásnému letci nedopřejí klid
Ikar Eunuch Eli Apollonius z Thyany
Ten první eroplán sledují celé dny
Tu a tam ustoupí nesoucím Svatou Eucharistii
Kněžím co věčně vynášejí hostii
Konečně avion přistane aniž složí křídla
Vtom spousta vlaštovek k nebesům vzlétla
Rychle se přidali havrani sokoli sovy
I rudí ibisové afričtí a marabuy
Bájný pták Roc pohádkáři a básníky slavený vzlétá
S lebkou Adama jež prvenství má světa
Orel v dalekém obzoru vyráží křik
A z Ameriky sem doletěl i malý kolibřík
Z Číny štíhlí a pružní ptáci pihi přilétají
Co v páru cestují neb jedno křídlo mají
Pak ještě holubice neposkvrněné čistoty
Doprovází ji lyrožrout a páv s barev sty
Dál fénix pochodeň jež sama spaluje se
A vlastní popely v závoji horkém nese
Sirény které i přes nepřízeň povětrí
Překrásně vyzpěvují všechny tři
A všichni orel fénix pihi sborem
Bratří se s tím létajícím strojem

Uprostřed davu jdeš Paříží uspěchanou
Bučící autobusy se kolem tebe ženou
Obavou z lásky se ti hrdlo stahuje
Máš strach že milování už ti cizí je
Žít v časech minulých vstoupil bys do kláštera

Vy však se stydíte modlit se jako včera
Sobě se posmíváš ďábelské jiskry jsou tvůj smích
A jejich žár se dotýká tvých jistot životních
Jak na obraze v temném muzeu
Jenž často stává se předmětem tvého pátravého pohledu

Dnes kráčíš Paříží ženy jsou zmalované
Nechci vzpomínat na dobu v níž krása vadne

V plamenech nádherných chrám v Chartes mě vítá
Krev Sacre-Coeur zas Montmartre mi skýtá
Jsem nemocný když slyším slovo štěstí
Má láska trápení a samé zlo mi věští
Představa kterou máš vrhá tě v bezesné úzkosti
A stále zůstává v tvé těsné blízkosti

Nyní jsi na březích Středomoří
Pod citroníky jejichž květy po celý rok hoří
V bárce se s přáteli projíždíš
Dva z nich jsou z Turbia jeden je z Mentonu a jeden z Nice
Pozorujeme chobotnice jež z hloubi sem připluly
A ryby mezi řasami jsou Spasitelovy symboly

Jsi v zahradě hostince nedaleko Prahy
Cítíš se výborně na stůl ti růži dali
A místo abys psal svou další povídku
Pozoruješ mandelinku spící v růžovém kalichu

V achátech Svatého Víta tě vyděsila vlastní tvář
Na smrt jsi smutný byl z toho jak vypadáš
Lazaru podoben jsi jenž děsí se dne
Ručičky hodin v židovské čtvrti jdou opačně
A také ty vracíš se zvolna nazpátek
Když stoupáš k Hradčanům a večer z hospůdek
Slyšíš jak české písně tu zpívají

Jsi uprostřed melounů ve městě Marseilli

Jsi v hotelu U velikána v městě Koblenci

Jsi v Římě a sedíš pod japonskou mišpulí

Jsi v Amsterdamu s dívkou jež se ti krásná zdá
a která je ošklivá

Má si brát studenta z blízkého městečka

Mají tu pokoje pronajímané jako Cubicula locanda

Já to vím byl jsem tam tři dny a stejně dlouho
hostila mě Gouda

Jsi v Paříži soudce tě vyšetřuje

A jako zločince tě i arestuje

Podnikl jsi bědné i radostné cesty

Než věk tě naučil míjeti lživá scestí

Láska tě ničila v dvaceti a ve třiceti zas

Žil jsi jak blázen a poztrácel svůj čas

Bojíš se na ruce pohlédnout chtěl bys co chvíli zaplakat

Nad sebou nad láskou nad vším čeho ses musel vzdát

Chudáci emigranti tě k pláči dojmají
K Bohu se modlí prosí a ženy děti kojí
Svým pachem plní v Saint-Lazare čekárnu na nádraží
Jako tři králové své hvězdě věří
Doufají zbohatnout ve světě dalekém
A domů vrátit se až s pěkným majetkem
Rodina jedna červenou peřinu vleče
jako ty vlečeš srdce své
Ta peřina i naše sny jsou stejně chatrné
Pár emigrantů bez všech rozpaků
Obsadí sklepení v ulici Růžové a v ulici Luňáků
Viděl jsem je když večer celý
Jako figurky šachové se tu zvolna procházeli
Většinou jsou to Židé jejich manželky chodí s parukami
A bledé jako stín hlídají malé krámy

Stojíš u pultu hrozně putyky
Za dva sous popíjíš tu kávu s chudáky

V noci ve velkém restaurantu jsi

Ty ženy nejsou zlé mají své starosti
Všechny i ošklivé působí milencům bolesti
Tahle je dcerou seržanta z Jersey

Ruce má zničené ač neviděl jsem je
Jizvy jejího břicha můj soucit vzbuzují

Chuděře s hrozným úsměvem poslušné ústa dávám

Jsi sám a brzy bude ráno
Mlékaři bandaskami v ulicích vyzvánějí

Noc vzdaluje se jak krásná Metiva
Ta falešná jak Lea nebývá

Piješ ten alkohol žhoucí jak tvoje žití
Jak žití jež musíš jako kořalku pít

Teď kráčíš k Auteuilli chceš domů pěšky jít
Mezi fetiše z Oceánie a Guineye se uložit
Jsou to Kristové jiných podob víry a učení
Kristové naděje temné a přízemní

Adié Adié
ty slunce krvavé

Dům mrtvých

Maurici Renalovi

Rozkládaje se podél hřbitova
Dům mrtvých jej obklopoval jako klášter
Uvnitř ve vitrínách
Podobně jako v módních závodech
Manekýni místo aby se usmívali
Stáli a šklebili se vstříc věčnosti

Po příchodu do Mnichova před patnácti dvaceti dny
Vstoupil jsem poprvé a náhodou
Na tento opuštěný hřbitov
A drkotal jsem zuby
Zíraje na tyto zástupce buržoazie
Kteří tu v nejlepším oblečení
Čekali na svůj pohřeb

Pojednou
Rychlostí paměti
Oči se rozzářily
Od jedné zasklené vitríny k druhé
Nebesa ožila apokalypsou
Života
A země nekonečně plochá
Jako před Galileem

Pokryla se tisícem nehybných mytologických postav
Diamantový anděl rozzářil všechny vitríny
A mrtví mě vítali
Posunky jiného světa

Však jejich tváře i chování
Záhy už nebyly truchlivé
Nebe i země ztratily
Svůj fantasmagorický ráz

Mrtví se radovali
Že vidí svá těla osvětlená
Smáli se vlastním stínům a pozorovali je
Jako by opravdu byly
Jejich minulými životy

Když jsem je spočítal
Bylo jich devětačtyřicet
Mužů žen a dětí
Všichni vůčihledě krásněli
A hleděli na mne
S takovou srdečností
A s takovou něhou
Že jsem z náhlého přátelství
Je hned
Pozval na procházku
Daleko od arkád jejich domu
A všichni držíce se v podpaží
Notovali si vojenské písně

A zbaveni veškerých hříchů
Společně se mnou opustili hřbitov

Procházeli jsme městem
A často jsme potkávali
Příbuzné přátele kteří se přidávali
K té skupince zemřelých
Všichni byli tak veselí
Tak půvabní a tak silní
Že jen velmi zkušený
By mohl rozeznat mrtvé od živých

Na venkově pak
Jsme se rozptýlili
Dorazili k nám dva kavaléristé

Se slávou jsme je přivítali
A oni nařezali proutí
Z vrb a lísek
A vyrobili z nich píšťaly
Které rozdělili dětem

Později na vesnické tancovače
Dvojice s pažemi na ramenou
Tančily při břeskných tónech citer

Nezapomněli tančit
Ti mrtví a mrtvé
Také se popíjelo

A čas od času zvon
Oznámil že právě narazili
Nový sud

Jedna mrtvá sedící na lavici
V blízkosti keře vinné révy
Dovolila studentovi
Klečícímu u jejích nohou
Aby jí nabízel sňatek

Jsem ochoten na vás čekat
Deset let dvacet let bude-li třeba
Vaše vůle bude i má

Jsem ochotna na vás čekat
Celý váš život
Odpověděla mrtvá

Děti
Z tohoto i onoho světa
Zpívaly při tanečcích

Slova nesmyslná i lyrická
Nepochybné zbytky
Nejstarších básnických odkazů
Lidstva

Student navlékl prsten
Na prsteník mladé mrtvé

Hle záloha mé lásky
A naší svatby
Ani čas ani nepřítomnost
Nezničí naše sliby
Jednou budeme mít krásnou svatbu
Se spoustou větvíček myrtových
Na našich oděvech a vašich vlasech
S pěkným kázáním v kostele
A dlouhými přípitky na zdraví
A s pěknou hudbou
Ano s hudbou

Naše děti
Nevěsta pravila
Budou krásné ba krásnější ještě
Běda prsten se rozlomil
A kdyby i ze zlata byl
Či ze smaragdů a démantů
Budou jasné ba jasnější ještě
Nad všechny hvězdy oblohy
Nad záři slunce v létě
Nad zrak jímž jste mě omámil
Budou krásněji vonět ještě
Běda prsten se rozlomil
Nad šerík jenž se rozzářil
Nad růží na tymián v poli
Či rozmarýn či levanduli

Když muzikanti odešli
Pokračovali jsme v pochodu

Na břehu jednoho jezera
Jsme placatými kamínky
Dělali pro zábavu žabky
Na téměř nehybné hladině

V jednom přístavu
Kotvily bárky
Poté co skupina
Po jejich uvolnění nastoupila
Začali mnozí mrtví veslovat
Se stejnou silou jako živí

Na přídi z níž jsem loď řídil
Mluvil jeden mrtvý s mladou ženou
V žlutých šatech
S červenou bluzičkou
S červenými pentlemi a v šedém kabátku
Ozdobeném malým ubohým pírskem

Miluji vás
Řekl
Jako holub miluje holubici
Jako noční motýl
Miluje světlo

Příliš pozdě
Odpověděla žena
Vzdejte se vzdejte se zakázané lásky
Jsem vdaná
Jen pohleďte na zářící prsten
Na mých chvějících se rukou
Pláče a chce se mi zemřít

Bárky posléze dorazily
Do míst o nichž kavaleristé
Věděli že tu břeh odpovídá ozvěnou
Nebylo konce otázek
Byly často tak výstřední
A odpovědi tak trefné
Že jsme smíchy div nezemřeli
A mrtvý pravil k té živé

Mohli bychom žít pro naději
Kdyby nás zničil mořský proud
Pláčete a ruce se vám chvějí
Nikdo z nás nesmí zpátky plout

Dorazili jsme k pevnině a to byl návrat
Zamilovaní se spolu milovali
Kráčeli šťastní ve dvojicích
V různých vzdálenostech
Mrtví si vybrali živé
A živí
Mrtvé

Jalovcové keře
Vypadaly jako fantomy
Děti narušovaly klid
Mohutným pískáním
Svých lískových a vrbových
Píšťálek
Zatímco vojáci
Vzájemným jódlováním
Si odpovídali jak se to dělává
V horách
Ve městě
Se naše skupina zvolna zmenšovala
Ozývaly se pozdravy
Na shledanou
Na shledanou zítra
Na shledanou už brzy

Mnozí skončili v pivnicích
Někteří nás opustili
Před psím řeznictvím
Aby si tam koupili večeri

Brzy jsem zůstal sám s mrtvými
Kteří odcházeli rovnou
Na hřbitov
Kde
Pod arkádami
Jsem se s nimi opět setkal
Jak leží

Nehybní
A dobře oblečení
Čekajíce ve vitrínách na pohřbení

Neměli tušení
O tom co se stalo
Ale živí na nic nezapomněli
Prožívali netušené štěstí

A tak silné
Že si nepřipouštěli jeho ztrátu

Cítili se tak povznesení
Že ty kteří se na ně ještě včera
Dívali jako na sobě rovné
Anebo je možná i přehlíželi
Nyní obdivovali
Pro jejich sílu jejich bohatství jejich génia
Neboť nic vás nepovznáší výše
Než možnost milovat se s mrtvým nebo s mrtvou
Člověk dosahuje takové čistoty
Jež se rovná ledovcové kráse paměti
V níž se uchovává vzpomínka
Člověk je vyzbrojen pro život
A nikoho už nepotřebuje

Nemocný podzime

Nemocný podzime tak drahý
Zmíráš když uragán ničí růžové sady
A když zahrada
Sněhem zapadá

Ubohý podzime
Sytý bělostí bohatstvím
Sněhu a ovoce
V dáli na nebesích
Krahujei letí
Nad hnízdem rusalek zelenovlasých
Co nepoznaly lásku

Na kraji lesní mýtiny
Troubili jeleni

Ó kterak miluji tvé zvuky podzime
Plody když v poklidu na zemi dopadají
Sady i lesy vichrné
A slzy stromové co zemi pokrývají
List který Hyne
Vlak jenž se Šine
A život Že plyne

Lesní roh

Náš příběh v tragické své kráse
Masce tyрана podoben
Dramatu sotva podobá se
Nic zbytečného není v něm
A patos neuznává v lásce

Pan Thomas de Quincey když pil
Opium sladší nežli hrozen
Po boku smutné Anny snil
Pospěšme si pospěšme honem
I já bych se rád navrátil

Však vzpomínky jsou lesním rohem
Jehož hlas vítr rozptýlil

Hotely

Pokoj jak vdova
Žije pro sebe jen
Prezence nová
Předem dá za nájem

Šéf pochybuje
Zaplatí opravdu
Roztáčím tělo svoje
Jak velkou čamrdu

Fiakry bouří
Můj soused nehezký
S oblibou kouří
Tabák jen anglický

La Valière
Kulhá a směje se
Modlitby steré
Stůl noční unese

A dohromady
My všichni v hotelu
Mluvíme tady
Jak v starém Babelu

Pak zavřeme se
Dvojitou závorou
Každý sám nese
Svou lásku jedinou

Vendemiaire

Na mne si vzpomeňte muži budoucích dnů
Žil jsem když králové ztráceli korunu
Mlčky a se smutkem po sobě umírali
A třikrát odvážní i trojmo narůstali

Jak krásná bývala Paříž na konci září
Vína a vinice staly se její tváří
Na niž noc zářivá střásala metály
Kdy hvězdy nebeské jež ptáci zobali
Čekaly na slávu mých jitřních vinobraní

Když jednou nábřežím nad nímž se noc už sklání
Kráčel jsem k domovu tu zaslechl jsem hlas
Jenž vážně vznášel se a záhy zmizel zas
Aby tak umožnil dát podíl rovnocenný
I zpěvům vzdáleným na druhém břehu Seiny

Dlouho jsem naslouchal těm hlasům vzdáleným
Paříži zpívaných nejedním pocestným
Vy města Francie Evropy města světa
Mohl bych píti vás po celá dlouhá léta

Já zřel jsem opilý v pařížské vinici
Jak hrozny zrály tam v té nejnežnější kráse
Oblého zázraku jímž láska vyznává se

Přihlásily se Vannes Quimper a také Rennes
Jsme tu ó Paříži s dary pro tebe jen

Hrozny jež uzrály ve slunci našich smyslů
Tvou žízeň po kráse ochotně utiší
Nesem ti mozky vše hřbitovy naše zdi
Kolébky jejichž křik snad ani neslyšíš
A řeky myšlenek od pramene až k ústí

Oči i hlasy škol a ruce z jejichž dlaní
Hlásí se pozdravy malými zvoničkami
A hlásíme se ti i s pružným rozumem
V němž taje ukryty jsou v hloubi pod zámkem
Ty taje života galantních kouzel jeho
Ty taje fatální života neznámého
Jež mnohem cennější nad všechny krásy jsou
Jež Řecko neznalo ba ani Orient
A jež jen Bretaň má kde nenasytné moře
Staříčkový kontinent pozvolna polyká

A města severu se hlásí zvesela

Paříži nesem ti nápoje které léčí

My města hrdinná kde zpívají i ječí
Světice továrny a světci kovoví
Kde kouře továren i mračna překryjí
Jak kdysi Ixion to znal
My ruce nespočetné
Továren dílen a sklepů paže
Kde nazí dělníci jak prsty jsou
Co vyrábějí skutečnost
Dnes dáváme ti

I Lyon ozval se kde z oken katedrály
Andělé osnovu modliteb jemných tkali

Zpij se ó Paříži těmi božskými slovy
Jež mé rty Rhônou a Saônou šeptají
Znovu se rodíce prastarým kultem smrti
Světce zde rozděluj a krev ať tryská tu
Radostným deštěm kapkami bolesti
Hle dítě nějaké dívá se potají
Jak hrozny hlav opilým ptákům dávají

Tehdy odpověděla města Jihu

Vznešená Paříži jsi hlavním důvodem
A naše radosti budou tvým osudem
I Středomoří ty které teď ustupuješ
Rozděl nám těla jak lámou se hostie
Vysoké lásky a jejich osiřelé tance
Stanou se Paříži vínem jež miluješ

A nekonečný chropot ze Sicilie
Potvrdil tlukotem křídel tato slova

Úrodu vinic všech češeme prsty svými
A hrozny zemřelých se zrny protáhlými
Krev a sůl země své v útrokách skrývají
Ať slouží žízni tvé Paříži chutnej ji
Pod mračny hladovými
Jež laskal Ixion zmámen záměry svými
Kde ptáci rodí se před břehy africkými

Ó hrozny Jen matným zrakem společně
Život i budoucnost utopíte v tom víně

Kam jasné pohledy všech sirén dopadaly
Krutě jen klamaly hlad plavců po lásce
Na Scylly skaliska už sotva vrátí se
Aby tam trojhlasem hold kráse vyzpívaly

Úžina pojednou změnila tvář svoji
Podobu vln a všeho
Co možno představit si
Jen masky jste na maskovaných tvářích

Mladičkový plavec se v úžině břehů smál
A tonoucí se tam na vlnách vznášeli
Když sledovali hlas plaček uprostřed skal

Ty sbohem dávaly vírům i skaliskům
Svým bledým manželům ležícím na písčině
Ti sledující je k zářivým paprskům
Do vln se nořili za hvězdnou vidinou

Když bystrozraká noc se znovu rozhlédla
Po stopách hydry šla jež v zimě bouřila
Pojednou zaslechl jsem tvůj vladařský hlas
Ó Ríme
Proklínající mé staré myšlenky
I nebe kde láska určuje osudy

Větvení zmařené na stromě křížovém
Jakož květ lilie mroucí ve Vatikánu
Do vína vlíná se a krvavou chuť dá mu
V níž ten jenž přijme ji pozná a prožije
Pravou a podstatnou svobodu z níž jsi ty
Až dosud nepoznal nejvyšší hodnoty

Koruna tiáry která na dlažbu spadla
Pro hodnostáře se příjemnou hračkou stala
Demokratický jas vybledl pojednou
Příjď noci královská v níž zhynou zvířata
Lvíce i jehňátko orel i holubice
Královské zástupy nepřátelské a kruté
Chtějící jako ty týť z věčné vinice
Vystoupí ze země a budou pítí hned
Vino jež dvakráté má tisícovku let

Mosela a s ní Rýn se mlčky připojily
Dnem nocí v Koblenci hlasy Evropy sílí
A já jenž toulám se nábřežím Auteuile
Když náhle padne noc v své temné závoje
A přijde vína čas tu slyším prosby stále
Jež k světlu obou měst směřují neustále

Paříži víno tvé je lepší nežli to
Jež u nás vyrůstá na březích severu

Ty hrozny veškeré zrály pro hroznou žízeň
A vínem siláků krvácel každý lis
Ty dlouze pila jsi krev celé Evropy
Protože krásná jsi jediná vznešená
Protože v tobě jen Bůh může nalézt sebe
A sklizeň veškerá jež v domech kolem vod
S večerem rozžhává si záři ohnivou
V těch domech překrásných hned světlých a hned tmavých
Byť tebe neznají tvou slávu zpívají
Tekuté paže své k modlitbě pozvedají
Vedouce vody své dobrodružnými háji
A město které je jak v nůžkách sevřeno
V těch tocích dvojitých a ohně zbaveno
Jen zdáli posílá podivný pískot ranní
Jenž dívkám z Koblence vždy narušuje spaní

Po stovkách volala města nová a nová
A já už nerozeznával jsem jejich slova

I Trevír město prastaré
Přidávalo k nim hlasy své

V tom víně byl celičský vesmír soustředěn
Veškeré moře zvířata a rostliny

Města i osudy a zpívající hvězdy
Muži co klekali u břehů nebeských
I dýky poslušné naši přátelé věrní
Oheň jež třeba ctít jak ctíme sami sebe
I věrní zesnulí jež chovám pod čelem
Světlo jež zazáří jak nová myšlenka
Jméno ať hromadné ať jedno po druhém
Všechny ty papíry jež kroubí se jak plamen
I ty co jedenkrát nám kosti vybělí
A nesmrtelný verš co v nudě odpočívá
Armády připravené k boji
Zástupy krucifixů a sídla jezerní
Na březích zraků těch co jsem tak miloval
Všechny ty květy jež po ústech volají
I to co nedovedu říci
I to co nikdy nepoznám
To vše to vše změněné v čisté víno

Po němž Paříž žíznil
Zjevilo se přede mnou

Prospěšné programy spánek s hroznými sny
Vegetace Souznění hudby věčně živé
Nepokoj Zbožnění bolesti požehnané
Světy jež jsou jak vy a nám se podobají
Vás všechny já jsem pil žízniv jsa víc a víc

A od té doby vím jak chutná vesmír

Jsem zcela opilý že vypíjel jsem vesmír
Na březích z nichž jsem zřel jak žije vlna
a člun spí

Slyšte mne jsem hrdlem Paříže
Nadále mohu pít celičkový vesmír

Slyšte můj zpěv všeobecné opilosti

A zářijová noc pomalu zhasíná
Mosty jsou bez světél Seina probouzí lodi
Hvězdy se ztrácejí a nový den se rodí

Apollinairovy Alkoholy V přednášce Nový duch v básnictví, kterou Guillaume Apollinaire (1880–1918) proslovil v roce 1917, shrnul do řady požadavků to, co sám praktikoval ve své poezii a co najdeme nejpregnantněji realizováno právě v jeho vrcholné sbírce *Alkoholy*. Básník vycházel z předpokladu, že v době nových technických vynálezů se poezie nemůže ukrývat do závětrí starých škol a požadavků, ale musí se otevřít skutečností a objevům, jež nová doba přináší. Nový duch, o němž mluví, nechce být školou, ale jedním z velkých literárních proudů, jež v sobě zahrne všechny školy od symbolismu a naturismu. V *Alkoholech* tento požadavek naplnil tak, že vedle průkopnického Pásma zařadil do této sbírky i celou řadu básní, které svědčí o romantickém duchu velkého poety a které na první pohled neodpovídají nové tvůrčí metodě, kterou Apollinaire uplatňoval právě v Pásmu. Ale nezapomínejme, že Apollinaire byl v podstatě velkým romantickým dítětem, které se rádo dávalo okouzlovat vzpomínkami, a že byl obdivovatelem velkých básníků minulosti a že se tedy nevyhýbal dílům, v nichž cítil vnitřní opravdovost a skutečný lyrismus. A tak není divu, že vedle kubistického Pásma, jež je zcela zřetelně ovlivněno moderním malířstvím a zejména filmem, najdeme i osobní lyrická vyznání věčně nešťastného milence, jemuž se jeho touha po lásce po mnoha nezdarech vyplnila až v samém závěru jeho života, a že tu najdeme verše, v nichž se epika dotýká lyrismu, i verše ovlivněné lidovou poezií. Ale každá z těch básní, ať už se týkají jeho nešťastných lásek, sentimentálních vzpomínek či písňových ohlasů, je intonována vřelým lyrismem básníka, který jím vyjadřuje své nejniternější pocity. A o ty básníkovi šlo i tam, kde asociativní lyrika a simultánnost pohledu, důsledně uplatňované v Pásmu, mohly v té hravě působící směsi barvitě lyriky a rozmarné epiky navozovat jiné pocity a cíle, než jaké Apollinaire proklamoval ve své teorii. *Alkoholy*, zejména díky Pásmu, zůstávají básnickým signálem, básnickou vlajkou moderní poezie nejen francouzské, ale i evropské, a především naší moderny, značené takovými jmény jako byl V. Nezval, K. Biebl, J. Wolker a další.

EDICE
verše
SVAZEK
(18)

Guillaume Apollinaire **Alkoholy**

Z francouzského originálu *Alcools, Poèmes 1898–1913*,
vydaného nakladatelstvím Gallimard,
vybral, přeložil a doslov napsal Gustav Franci
Podle edičního návrhu Vladimíra Nárožníka
graficky upravil Vladimír Verner
Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r.o.,
v Praze roku 2006 jako svou 712. publikaci
Vydání ve Vyšehradu první. Stran 144
Odpovědná redaktorka Blanka Koutská
Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r.o.
Doporučená cena 178 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r.o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 80-7021-825-8